

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 729 ²	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 28 Σεπτεμβρίου 2014 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;

«...Ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον» (Λουκ. 5,5)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο. Ἄλλὰ δὲν φτάνει μόνο νὰ τὸ ἀκοῦμε. Ὅπως τὸ χρυσάφι δὲν εἶνε πάνω στὴ φλούδα τῆς γῆς, ὥστε νὰ τὸ μαζεύουμε μὲ εὐκολία, ἀλλὰ εἶνε κρυμμένο καὶ πρέπει νὰ σκάσουμε γιὰ νὰ τὸ βροῦμε, ἔτσι καὶ μέσα στὸ εὐαγγέλιο εἶνε **κρυμμένος θησαυρός**. Ἄς δοῦμε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὸν πνευματικὸ θησαυρὸ ποῦ εἶνε κρυμμένος μέσα στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ.

***

Δύο φορές πῆγαν νὰ ψαρέψουν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Τὴ μιὰ φορὰ κοπίασαν ὅλη νύκτα καὶ δὲν ἔπιασαν οὔτε λέπι, γιὰτὶ ἀπουσίαζε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Χριστός. Τὴ δευτέρη φορὰ, ὅταν πῆγαν κατόπιν ἐντολῆς καὶ εὐλογίας του νὰ ψαρέψουν, τὰ δίκτυα γέμισαν ἀπὸ ψάρια.

Τί διδάσκει αὐτό, ἀγαπητοί μου; Ὅτι ἡ ἐργασία ἔχει ἀξία, ἀλλὰ μέχρι ἐνὸς σημείου. Διότι παραπάνω ἀπὸ τὴν ἐργασία **ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ**. Ὅ,τι νὰ κάνη, πρέπει ν' ἀρχίζη ἀπὸ τὸ Θεό, ν' ἀρχίζη καὶ νὰ τελειώνη μὲ τὸν τίμιον σταυρό.

—Καλά, θὰ ρωτήσετε, καὶ **πότε ἔχουμε** τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;

Ἄνοιξτε τὴν ἅγια Γραφή, τὴν Παλαιὰ Διαθήκη στὸ **Δευτερονόμιο, στὸ κεφάλαιο 28**, κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε, πότε ἕνας ἄνθρωπος ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τὰ λέει καθαρὰ ὁ Μωυσῆς.

Λαέ, λέει, ἐὰν ἀκούσης τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἐλεύθερος εἶσαι. Ἡ πίστις δὲν εἶνε ὀλοκληρωτικὸ καθεστῶς. Δύο αὐτάκια ἔχεις· μὲ τὸ ἕνα αὐτὶ μπορεῖς ν' ἀκούσης τὸ διάβολο, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ Θεό. Εἶσαι ἐλεύθερος. «Ἐάν», λέει, «ἀκοῇ ἀκούσης τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, φυλάσσειν καὶ ποιεῖν πάσας τὰς ἐν-

τολάς ταύτας, ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον...» (Δευτ. 28,1)· ἐὰν δηλαδὴ ἐκτελέσης τὶς ἐντολές μου, τὶς δέκα ἐντολές, τότε, ὅποιος καὶ νὰ ἴσαι, μαῦρος ἄσπρος κόκκινος, ὅποιων χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεων, **ἐὰν μὲ ἀκούσης, τότε εὐλογία!** Εὐλογία στὶς πόλεις, εὐλογία στὰ χωριά, εὐλογία στὰ δέντρα, εὐλογία στὰ ζῶα, εὐλογία στ' ἀμπέλια, εὐλογία στοὺς ἐλαιῶνες, εὐλογία στὶς θάλασσες, εὐλογία στὰ πλοῖα, εὐλογία στοὺς στρατῶνες, εὐλογία στὰ παιδιὰ σας, εὐλογία στὸ ἔθνος. Τὰ σύνορά σας, λέει, δὲν θὰ τὰ φυλᾶνε στρατιῶτες· θὰ τὰ φυλᾶνε ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Καὶ ὅποιος τολμήσῃ νὰ περάσῃ τὰ σύνορά σας, ἀλλοίμονό του. Ἀπὸ ἕνα δρόμο θὰ περάσουν οἱ ἐχθροὶ σας, ἀπὸ ἑπτὰ θὰ φεύγουν πανικόβλητοι.

Μὰ λέει καὶ κάτι ἄλλο τὸ 28ο κεφάλαιο τοῦ Δευτερονομίου· Ἐάν, λέει, δὲν μὲ ἀκούσης, τότε – τί θὰ συμβῇ; Τότε φεύγει ἡ λέξις «εὐλογία» (Δευτ. 28,2) καὶ **ἔρχεται μιὰ ἄλλη λέξις**. Τί λέξι εἶνε αὕτη! Ὡ Θεέ μου, δὲν τὴ λέει ἡ μάνα· καὶ ὅποια μάνα τὴ λέει, ἀλλοίμονο. Καὶ παπᾶς ἀκόμα δὲν κάνει νὰ τὴν πῇ. Μόνο μιὰ Σύνοδος μπορεῖ νὰ τὴν πῇ. Καὶ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴν πῇ.

Ἄπὸ τὸ ἕνα μέρος εὐλογία, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο; «Κατάρᾳ» (ἔ.ἀ. 28,15). **Κατάρᾳ** στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά. Κατάρᾳ στὰ δέντρα, κατάρᾳ στὰ καράβια, κατάρᾳ στοὺς στρατιῶτες, κατάρᾳ στὰ παιδιὰ, κατάρᾳ στὶς μανάδες, κατάρᾳ στοὺς βασιλιᾶδες, κατάρᾳ στοὺς ἐργάτες, κατάρᾳ στοὺς πλουσίους, κατάρᾳ παντοῦ.

Λοιπὸν, **διάλεξε καὶ πάρε**. Μπροστά σου εἶνε ἡ φωτιὰ καὶ τὸ νερό. Ὅπου θέλεις ἀπλώνεις τὸ χεράκι σου (βλ. Σ. Σερ. 15,16)· ἐὰν τὸ βάλῃς στὸ νερό, θὰ δροσιστῆς, ἐὰν τὸ βάλῃς στὴ φωτιὰ,

θά καῆς. Μπροστά σου εἶνε ἡ εὐλογία καὶ ἡ κατάρα (Δευτ. 30,19). Διάλεξε.

***

Καὶ γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα. Ἐμεῖς **ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ**; Εἴπαμε· γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἐκτελοῦμε τὶς ἐντολές του.

Ποιές εἶνε **οἱ ἐντολές** τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐκτελοῦμε ἐμεῖς τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ; Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε;

● Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποὺ ὅλοι νήστευαν. (Θὰ γελάση κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε μοντέρνοι· ἐμεῖς πιστεύουμε στὶς παραδόσεις). Τότε νήστευαν. Τώρα πάει ἡ **νηστεία**. Προτοῦ νὰ γίνῃ ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος, ὅταν κατέβαιναν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος στὴν Ἀθήνα, πήγαιναν στὰ ἐστιατόρια καὶ Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ δὲν εὑρίσκαν νηστήσιμο φαγητὸ κ' ἔμεναν νηστικοί, γιὰ τὴν ἐστιατόρια δὲν εἶχαν τίποτε νηστήσιμο. Γι' αὐτὸ μᾶς τιμώρησε ὁ Θεός. Δὲν νηστεύαμε τότε Τετάρτη καὶ Παρασκευή; ἔ, μετὰ νηστέψαμε ὅλες τὶς ἡμέρες, καὶ τὸ Πάσχα ἀκόμη.

● Τὴ νηστεία, δὲν τὴν τηροῦμε. Τὸν **ἐκκλησιασμό**; Πρῶτα, ὅπως τώρα τρέχουν στὰ θεάματα, ἔτσι ἔτρεχαν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐκκλησία. Φτερά στὰ πόδια! Τώρα ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Χριστιανούς, δύο ἐκκλησιάζονται τακτικά, δύο μόνο δίνουν τὸ παρῶν. Οἱ ἄλλοι ἐνενηντακτῶ ποῦ βρίσκονται;

● Ἦταν κάποτε ἐποχή ποὺ δὲν ἔκαναν **ὄρκο**. Τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων ἔτρεμαν ὅταν πλησίαζαν στὸ Εὐαγγέλιο νὰ ὀρκιστοῦνε. Τώρα χιλιάδες χέρια παλαμίζουν τὰ ἅγια Εὐαγγέλια καὶ ψευδορκοῦν ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδι.

● Ἦταν κάποτε ἐποχή ποὺ τὰ ἀντρόγυνα ἦταν ἀχώριστα. Μόνο ὁ χάρος, μόνο τὸ φτυᾶρι τοῦ νεκροθάφτη, τὰ χώριζε. Τὸ **διαζύγιο** ἦταν ἄγνωστο. Τώρα, ἡ φάμπρικα τοῦ διαβόλου βγάζει κάθε χρόνο χιλιάδες διαζύγια.

● Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποὺ ὅλη τὴν Ἑλλάδα νὰ γύριζες, δὲν ἄκουγες **βλαστήμια**. Νὰ βλαστημήσῃ Ἑλληνας; χίλια χέρια τὸν ἄρπαζαν καὶ τὸν ἔκαναν κομμάτια. Τώρα; Εὐτυχισμένοι ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν αὐτιὰ ν' ἀκούνε τὶς βλαστήμιες ποὺ λέγονται. Ὅπου νὰ πατήσης, ὅλα τὰ μαγαρίσαμε μὲ τὶς βλαστήμιες.

● Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν σπλαχνικὴ καρδιά. Ὑπῆρχε **ἀγάπη**. Τώρα;...

“Ὑστερα λοιπὸν ἀπ' ὅλα αὐτὰ **περιμένουμε εὐλογία**; Ἄς φτειάχνουμε δρόμους, ἄς κάνουμε ἀεροδρόμια, ἄς κατασκευάζουμε καράβια,

ἄς κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Ἄν δὲν ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, δὲν προοδεύουμε· ἄλλοῦ πέφτει περονόσπορος καὶ καταστρέφει τ' ἀμπέλια, ἄλλοῦ πέφτει δάκος καὶ καταστρέφει τὸν καρπὸ τῆς ἐλιάς, ἄλλοῦ τὰ πηγᾶδια γίνονται ἀλμυρὰ καὶ τὰ δέντρα ξεραίνονται, κι ἀλλοῦ ἡ γῆ σειέται. Γλέντα, λοιπὸν, ἐσύ. Τὴν ὥρα ποὺ γλεντᾶς, ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος σειέται. «Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται» (Ψαλμ. 103,32).

***

Λοιπὸν, ἀδελφία μου, δὲν εἶμαι προφήτης, οὔτε υἱὸς προφήτου. Μὲ συχωρᾶτε ποὺ σᾶς μίλησα λίγο αὐστηρά. Ὅμως **θέλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω** καὶ νὰ σᾶς πῶ·

Ἀκούσατε τί λέμε στὴ Δοξολογία: «*Παράτεινον τὸ ἔλεός σου...*» (Ψαλμ. 35,11). Ὅπως ἓνας ποὺ εἶνε χρεωμένος καὶ λέει, Δός μου παράτασι καὶ προθεσμία γιὰ νὰ σ' ἐξοφλήσω, ἔτσι ζητοῦμε κ' ἐμεῖς παράτασι. **Μᾶς δίνει προθεσμία ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μετανοήσουμε** καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε κοντὰ του.

Ἐὰν ὅμως, ἀδελφοί μου, –νὰ τὸ θυμᾶστε– ἔαν μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀπὸ τὸν πατριάρχη μέχρι τὸν καλόγερο, ἀπὸ τὸ παλάτι μέχρι τὴν καλύβα κι ἀπὸ τὸν πλούσιο μέχρι τὸν φτωχὸ κι ἀπὸ τὸν πλεον σοφὸ μέχρι τὸν ἀγράμματο κι ἀπὸ τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα μέχρι τὸ παιδὶ ποὺ βυζαίνει, ἔαν δὲν μετανοήσουμε, ὦ τότε, ἀδελφία μου! Θὰ δῆτε καμμιά μέρα τὴ θάλασσα νὰ φουσκώνη καὶ νὰ μᾶς σκεπάζη. Θὰ δῆτε τὴ γῆ νὰ σειέται, κι αὐτὲς οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε. **Ἐλεος, Θεέ μου, ἔλεος στὸν κόσμον, ἔλεος στὴν πατρίδα μας!**

Μετάνοια! Καὶ τότε, τότε εὐλογία στὶς πόλεις, εὐλογία στὰ χωριά, εὐλογία στὰ ἀγόρια σας καὶ στὰ κορίτσια σας, εὐλογία στὰ σχολεῖα μας... Εὐλογία στὴν πατρίδα, εὐλογία στὸν κόσμον ὁλόκληρο.

Ἀσφάλεια τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη, δὲν εἶνε ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερική. Μάθετέ το· **ἀσφάλειά μας εἶνε ὁ μέγας Θεός**. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας, –ἐλᾶτε νὰ σᾶς ὑπογράψω συμβόλαιον– θὰ ἔχουμε ἀσφάλεια 100%. Ἄς ἔχουμε τὸ Θεὸ μαζί μας. Καὶ ὅταν ὅλοι τὸν ἀγαπήσουμε καὶ εἴμαστε κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του, «*γνώτε ἔθνη καὶ ἠττάσθε, ... ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*» (Ἠσ. 8,9-10).

Αὐτῶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**